

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/68/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118246008
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6118246008.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: A. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX, A. XXX, C., Poľská republika, zastúpeného splnomocnenkyňou: V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdého 783/4, Žilina, IČO: 36 858 820, proti žalovanému: A. C., nar. XX. XXXXX XXXX, bytom D. E. XXXX/XXX, F., zastúpeného splnomocnenkyňou: HARŠÁNY advokáti, s.r.o., so sídlom Hlavná 31/15, Trnava, IČO: 50 481 355, o zaplatenie 57.300,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 11. apríla 2022 č.k. 17C/38/2018-216 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 57.300,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 20.000,- eur od 14. mája 2017 do zaplatenia, zo sumy 37.000,- eur od 4. novembra 2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie právne § 488, § 489, § 657 z.č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 191 ods. 1, § 151 ods. 1 a 2 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu boli platne uzatvorené zmluvy o pôžičke a to 1. pôžička dňa 3. mája 2017 a 2. pôžička dňa 3. mája 2017. Zo zmluvy o pôžičke 1 vyplýva, že ju uzatvorili žalobca ako veriteľ 1. (popri veriteľovi 2., ktorý poskytol žalovanému osobitnú pôžičku, ktorá nie je predmetom tohto konania), ktorý poskytol dlžníkovi pôžičku vo výške 20.000,- eur v hotovosti za účelom financovania podnikateľskej činnosti dlžníka v spoločnosti JL Transport, s.r.o., G. a to bezúročne. Zmluvné strany uvedenou zmluvou potvrdili poskytnutie pôžičky dňa 13. mája 2016, pričom dlžník sa zaviazal veriteľovi uvedenú sumu vrátiť do 13. mája 2017. Z bodu 3.3 zmluvy vyplýva, že pôžička bola poskytnutá v hotovosti, v mieste bydliska dlžníka, pričom podpisom zmluvy bolo potvrdené poskytnutie pôžičky, teda zmluva predstavuje potvrdenie o odovzdaní a prevzatí pôžičky. Zo zmluvy o pôžičke 2 vyplýva, že ju uzatvoril žalobca ako veriteľ, ktorý poskytol žalovanému ako dlžníkovi pôžičku 37.300,- eur, pričom jednotlivé čiastky sú špecifikované v prílohe 1 s tým, že pôžička bola poskytnutá v hotovosti v mieste bydliska dlžníka bezúčelne a bezúročne, pričom body 1. a 2. a 2.1 zmluvy potvrdzujú poskytnutie pôžičky uvedenej v tejto zmluve, pričom dlžník sa zaviazal veriteľovi uvedenú sumu pôžičky vrátiť pričom doba splatnosti bola stanovená do 6 mesiacov od poskytnutia. Z obsahu oboch zmlúv vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu pôžičiek došlo pred samotným uzatvorením zmlúv a to v prípade pôžičky 1 dňa 13. mája 2016 a v prípade pôžičky 2 v období od 1. mája 2016 do 20. apríla 2017, písomné zmluvy uzatvorené po poskytnutí uvedených pôžičiek tak deklarovali reálne poskytnutie financií, čo vyplýva

zo samotného textu uvedených pôžičiek. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že každá zmluva obsahuje dohodu o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, zároveň je aj potvrdením zmluvných strán o reálnom poskytnutí pôžičky. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2547/2011 z 21. júna 2012, v zmysle ktorého nemožno prehladať, že zmluva obsahuje prehlásenie žalovaného, že prevzatie pôžičky od žalobcu potvrdzuje svojim podpisom na zmluve, keď účastníkom občiansko-právnych zmluvných vzťahov by malo byť umožnené spoliehať sa na to, že celkom zrejmy obsah ich zmluvných dojednaní nemôže byť vyvrátený na základe púheho popretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu. Obranu a tvrdenie žalovaného, že peňažné prostriedky neprevzal, a následne v čase po reálnom odovzdaní podpísal zmluvy o pôžičke 1 a 2, kde uznal, že mu boli poskytnuté, by bolo v rozpore s pravidlami logického myslenia. Podpis žalovaného síce nebol úradne overený, avšak z vykonaného znaleckého dokazovania je zrejmé, že zmluvy skutočne podpísal. Znaleckým dokazovaním nariadeným v obdobnom konaní vedeným pod sp. zn. 12C/27/2018 znalec z odboru písomoznalectva uviedol, že podpisy žalovaného sú v tvare parafy, tieto majú jednoduchú štruktúru a sú obtiažne spracovateľné, zároveň potvrdil, že podpisy na zmluvách o pôžičke sú pravdepodobne pravým podpisom osoby žalovaného, keď vzhľadom k tomu, že podpis žalovaného je len parafou, nie je možné jednoznačne stanoviť pravosť podpisu žalovaného. Znalec sa nezaoberal skúmaním rýchlosti písma, keď žalovaný síce považoval posudok za nedostatočný, avšak nezložil preddavok na trovy znaleckého dôkazu. Skutočné uzatvorenie zmlúv o pôžičke bolo potvrdené aj písomným vyjadrením A. H., koncipientky advokátskej kancelárie, ktorá pripravovala zmluvy o pôžičke v slovensko-poľskom jazyku. Súd neuznal ani argument žalovaného popierajúci skutočnosť o uzavretí zmlúv o pôžičke 1 a 2 dňa 3. mája 2017 z dôvodu, že sa mal v čase uzavretia zmlúv nachádzať v zahraničí ako vodič nákladného vozidla EČV: I. XXX J. o čom predložil výpis z karty vodiča, keď z predložených tabuliek nie je možné vyvodiť záver o pravosti uvedeného dôkazu, nakoľko z tabuľky nevyplýva žiaden relevantný údaj, ide len o excel tabuľku, v ktorej boli uvedené dátumy, časy jazdy, odpočinku, práce a pohotovosti. Súd nevykonal ďalšie dôkazy navrhnuté stranami sporu, nakoľko doposiaľ vykonané dokazovanie považoval za dostatočné. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný a preto žalovaného zaviazal na vrátenie poskytnutých súm zo zmluvy o pôžičke. Zároveň priznal žalovanému i úrok z omeškania vo výške 5% ročne. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže na pojednávaní dňa 11. apríla 2022 súd pristúpil k výsluchu žalobcu, ktorému najskôr kládol otázky jeho právny zástupca a potom právny zástupca žalovaného, ktorému však súd neumožnil pokračovať v kladení otázok, pričom právny zástupca žalovaného chcel dostať od žalobcu informácie ohľadne výšky a účelu výplaty pôžičiek ako aj spôsob, akým mali byť uvedené platby pôžičky odovzdané žalovanému. V zmysle prílohy k zmluve išlo o 148 položiek, ktoré mali byť uhradené ako poskytnutá pôžička a v zmysle zmluvy o pôžičke na sumu 37.300,- eur mala byť pôžička poskytnutá v eurách a príloha k zmluve uvádza Poľské Zloté. Takýmto postupom súdu, kedy súd neumožnil v dostatočnom rozsahu klásť otázky žalobcovi, súd uprel žalovanému právo na spravodlivý proces a konal v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania. Došlo k znemožneniu uskutočňovania práv žalovaného v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň bol porušený princíp kontradiktórnosti konania a princíp rovnosti zbraní. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže už v podanom odpore voči platobnému rozkazu žalovaný uviedol, že si nie je vedomý, že by so žalobcom uzatvoril zmluvy o pôžičke, keď v čase, keď mali byť zmluvy uzavreté, sa nachádzal žalovaný v zahraničí na služobných cestách ako vodič nákladnej dopravy, čo preukázal kartou vodiča, výpismi z karty vodiča, vytlačenou zostavou jász. Žalovaný sa bráni i tým, že zmluvy nikdy nepodpísal a podpisy nie sú jeho vlastnými podpismi, keď i znalec konštatoval, že sú len pravdepodobne pravým podpisom osoby A. C.. Dodal že má za to, že závery znaleckého posudku podporujú jeho tvrdenie, že zmluvy o pôžičke nepodpísal. Zopakoval, že nikdy neprevzal od žalobcu peňažné prostriedky, ktorých vrátenia sa žalobca domáha, nepodpísal zmluvy o pôžičke, nemohol preto svojim podpisom na nich potvrdiť reálne prevzatie peňazí tvoriacich predmet pôžičky ako uvádza žalobca a takéto peňažné prostriedky neboli ani nikdy pripísané na jeho účet. Zdôraznil, že žalobca vo svojej výpovedi nevedel určiť, koľkokrát a v akej výške mal žalovanému odovzdať predmet pôžičky a odkazoval na prílohu k zmluve č. 2 a uvádzal, že príloha predstavuje len spôsob použitia poskytnutej pôžičky 2. a že prílohu mal vyhotoviť spolu so žalovaným ako preukázanie použitia pôžičky a nepredstavuje potvrdenie o skutočne odovzdaných prostriedkoch. Dodal, že z vykonaného dokazovania nemožno ustáliť, kde mali byť predmety pôžičky

žalovanému odovzdané a či vôbec prišlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky. Žalobca poskytnutie peňažných prostriedkov v konaní nepreukázal. Namietal i nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie majúc za to, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikol právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, pretože v konaní nebolo preukázané odovzdanie peňazí žalobcom žalovanému. Dodal, že v zmluvách o pôžičke mal žalobca jasne uviesť, kde malo prísť k odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému. V zmluvách o pôžičkách je uvedené, že finančné prostriedky boli odovzdané v mieste bydliska žalobcu, podľa výpovede žalobcu tomu tak však nebolo. Tieto rozpory dôvodne sponchybujú skutočnosti, či sú zmluvy o pôžičke skutočne platné a či k odovzdaniu finančných prostriedkov skutočne došlo. Namietal, že pre posúdenie otázky platnosti zmlúv o pôžičke je rozhodujúcim zistenie, či došlo k odovzdaniu predmetu pôžičiek žalovanému, keď k zmluve o pôžičke nedochádza len na základe dohody zmluvných strán, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2010 sp. zn. 3 Cdo 325/2009, v zmysle ktorého dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. Uviedol, že zmluvy o pôžičke a reálne odovzdanie peňažných prostriedkov medzi žalobcom a žalovaným je spornou skutočnosťou, ktorá nebola v tomto konaní preukázaná. Zmluva o pôžičke je neformálnou zmluvou, k jej platnému uzavretiu je potrebné reálne odovzdanie predmetu pôžičky a ak k odovzdaniu finančných prostriedkov nedôjde, právny vzťah medzi účastníkmi nevznikne. Žalobca svoje tvrdenia o odovzdaní finančných prostriedkov v konaní nepreukázal napriek tomu, že žalovaný v celom konaní namietal podpísanie zmluvy o pôžičke a odovzdanie hotovosti, ktorá mala byť predmetom pôžičky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Dodal, že v časti výsluchu žalobcu a kladenia otázok žalovaným došlo v istej časti výsluchu ku kladeniu otázok, ktoré nesúviseli s predmetom konania a ťažiskovými bodmi objasnenia skutkového stavu. Súd prvej inštancie tak správne najskôr poučil žalovaného o možnosti kladenia otázok súvisiacich len s predmetom sporu a nakoľko žalovaný uvedené nerešpektoval, súd výsluch s ohľadom na hospodárnosť ukončil. K namietaným záverom znaleckého posudku uviedol, že s ohľadom na grafickú jednoduchosť podpisu žalovaného nie je možné stanoviť so 100% istotou záver skúmania, preto aj podľa znalca bolo potrebné považovať pravdepodobne kladný záver za záver v danej situácii hraničiaci s istotou. K drobným nezhodám v skutkových tvrdeniach žalobcu uviedol, že s ohľadom na značný odstup času si niektoré technické detaily nepamätal úplne presne, avšak tieto nezhody nie sú nezhodami tak významného charakteru, aby vedeli ovplyvniť rozhodnutie o žalobcom uplatnenom nároku. Poukázal na správny záver súdu prvej inštancie, keďže z písomných vyhotovení zmlúv o pôžičke vyplýva, že žalovaný svojim podpisom potvrdil, že reálne titulom pôžičky od žalobcu ako veriteľa prevzal dané sumy peňazí, že ich prevzal žalovaný ako dlžník, ako fyzická osoba a ak aj bol niekde zmienený účel pôžičky, tento nie je podstatný pre zmenu osoby dlžníka či výšku pôžičky, pokiaľ sa predtým strany dohodli a pre veriteľa nie je podstatné vedieť, na aký účel použije dlžník požičané peniaze.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daný rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 381 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je zaplatenie 57 300 eur s príslušenstvom žalovaným žalobcovi titulom zmluvy o pôžičke.

6. Predmetom odvolacieho konania s prihliadnutím na rozsah a obsah podaného odvolania, na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného je posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; či súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a rozhodnutia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov tak zásadne postačuje len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom, pokiaľ ide o preukázanie skutočností právne rozhodných pre posúdenie existencie zmluvy o pôžičke. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal či od skutkových, či právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť.

10. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením rozhodnutia. Povinnosťou odvolacieho súdu je vysporiadať sa len s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa (Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J. a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C.H. Beck, 2016, 1296 s.).

11. Žalovaný v odvolaní prioritne namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v tom, že nepovolil v rámci výsluchu žalobcu kladenie otázok právnym zástupcom žalovaného, znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

12. Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok a Civilný mimosporový poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

13. Súd prvej inštancie svojím postupom žalovaného nevyvlúčil z realizácie procesného práva navrhovať dôkazy. Žalovaný totiž v priebehu konania mal možnosť klásť žalobcovi otázky. Vzhľadom na kladenie otázok nesúvisiacich s predmetom sporu bol súdom prvej inštancie právny zástupca žalovaného opakovane riadne upozornený. Napriek upozorneniu opakovane kládol otázky nesúvisiace s predmetom sporu a preto súd prvej inštancie správne výsluch žalobcu ukončil. Odvolací súd po preskúmaní obsahu zápisnice, vypočutí si nahrávky z pojednávania zo dňa 11. apríla 2022 dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil prečo upustil od ďalšieho dokazovania výsluchom žalobcu. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľa, že súd prvej inštancie mal povoliť otázky kladené žalovaným žalobcovi.

14. Ako druhou odvolacou námietkou sa odvolací súd zaoberal nevykonaním navrhovaného znaleckého dokazovania a nesprávnym vyhodnotením znaleckého dokazovania realizovaného znaleckým posudkom JUDr. Jaroslava Kovalického.

15. Podľa § 187 ods. 1 a 2 CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (1). Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (2).

16. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie navrhnutého dôkazu nie je vadou porušujúcou spravodlivý proces.

17. Odvolací súd pripomína, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada, teda strana má jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkaznú povinnosť, nesie dôkazné bremeno. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 132 ods. 1 CSP, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany.

18. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti aj čl. 15 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého nemá žiaden dôkaz predpísanú dôkaznú silu, t. j. každý dôkaz má rovnocenné postavenie a potenciál presvedčivosti. Zákonnú silu (tzv. váhu) pripisuje jednotlivým dôkazom sudca, a to podľa pravidiel rozumnej a presvedčivej aplikácie princípu voľného hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021).

20. Odvolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

21. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie v rozhodnutí po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov považoval znalecký posudok za presvedčivý.

22. Ak sa strana sporu nestotožňuje so znaleckým posudkom súdom ustanoveného znalca, má možnosť predložiť súkromný znalecký posudok (rovnako ako má možnosť predkladať v konaní iné dôkazy resp. iný dôkaz, ktorý by spochybňoval žalobou uplatnený nárok). Túto možnosť mal žalovaný.

23. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že v posudzovanej veci nedošlo pri hodnotení vykonaného znaleckého dokazovania k ústavnoprávnym deficitom, súd prvej inštancie postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, a to najmä s princípom formálnej pravdy (§ 185 CSP) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP). Súd prvej inštancie dôsledne aplikoval kritériá vyžadujúce pri hodnotení znaleckého posudku a náležite zdôvodnil, prečo zohľadnil závery znaleckého posudku č. 24/2021 JUDr. Jaroslava Kovalického vyhotoveného v konaní vedenom pred Okresným súdom v Trnave spod sp. zn. 12C/27/2018. Z hľadiska presvedčivosti odvolací

súd považuje znalecký posudok za presvedčivý, zákonný, zodpovedajúci zadaniu, obsahujúci všetky náležitosti v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z. z.

24. Odvolací súd ani pri posudzovaní dôvodnosti namietaného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov nezistil také nedostatky u súdu nižšej inštancie, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. arbitrárne.

25. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

26. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval dôsledne, dôkazy hodnotil podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Po skončení dokazovania starostlivo zvažil dôležitosť jednotlivých dôkazov, vykonal selekciu medzi nimi a zostávajúce dôkazy vyhodnotil z hľadiska pravdivosti.

27. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (akt. stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania (akt. strany), ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (akt. strán) (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol nielen vo veci samej ale i v časti náhrady trov konania.

29. Žalobca bol i v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. O nároku rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

30. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).